

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Бургас, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря СтА. Ст. А.а
в присъствието на прокурора К. Г. К.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20222000600113 по описа за 2022
година

С присъда № 14/07.04.2022 год., постановена по НОХД № 1245/2021 год., Окръжен съд-Бургас е признал подсъдимия А. А. М., ЕГН: *****, за виновен в това, че на 27.03.2021 г., в къща, находяща се в гр. Бургас, кв. Ч.м., ул. „П.“ №12, в условията на опасен рецидив, извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление, по отношение на лице, ненавършило 14-годишна възраст – М. А.а М., родена на ... г., като я целувал по бузата и по устните, поради което и на основание чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК го осъдил на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ПЕТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален „строг“ режим.

На основание чл. 59, ал. 1 от НПК съдът е приспаднал времето, през което спрямо подсъдимия А. М. е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 30.03.2021 г.

Осъдил е на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимия А. А. М. да заплати в полза на държавата, по сметка на ОД - МВР Бургас, сума в размер

на 5 300,55 лв., представляваща направени в досъдебното производство разноси, както и сума в размер 240,00 лв., представляваща направени в съдебното производство разноси.

Със същата присъда ОС-Бургас е признал подсъдимия А. А. М. за невинен в това, че на 27.03.2021 г., в къща, находяща се в гр. Бургас, кв. Ч.м., ул. „П.“ №12, противозаконно лишил от свобода малолетно лице – М. А.а М., родена на ... г., на 10 години, като заключил входната врата, чрез поставянето на райбер от вътрешната страна, и не ѝ позволявал да напусне помещението, поради което и основание чл. 304 от НПК го оправдал по предявеното му обвинение за извършено престъпление по чл. 142а, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1 от НК.

С присъдата съдът се е разпоредил и с веществените доказателства по делото.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от адвокат Х. К. от АК-Бургас, служебен защитник на подсъдимия А. А. М.. В жалбата е направено оплакване за неправилност на постановения съдебен акт в неговата осъдителна част поради необоснованост на фактическите констатации, противоречие с материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. Поддържа се, че присъдата е базирана само на показанията на св. М. М., които в голямата си част са негодни и пораждат съмнения относно достоверността на твърдените факти и обстоятелства. Направено е искане за отмяна на присъдата в осъдителната ѝ част и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, алтернативно – изменяване на присъдата и намаляване на наложеното на подсъдимия наказание, с приложение на чл.55, ал.1, т.1 от НК.

Подробни съображения в подкрепа на заявените в жалбата оплаквания са развити в депозирано от защитника в срока по чл. 320 ал.4 от НПК допълнително писмено изложение, акцент в което се поставя върху свидетелската годност на пострадалата М. М.. Твърди се, че по делото не са събрани неоспорими доказателства, на основата на които да се приеме, че св.М. притежава способността правилно да възприема и възпроизвежда фактите от обективната действителност и в частност, относимите такива към инкриминираната обстановка. Обсъждайки заключението по назначената и

изготвена по делото комплексна психиатрична и психологическа експертиза, защитата поддържа становище, че същата е противоречива в отговора си на въпроса за свидетелската годност на М., като преодоляването на това противоречие не е постигнато с изслушването на вещите лица в съдебно заседание. Изтъква се, че въпреки осигурената при разпита на М. комфортна и безопасна за нея среда, в показанията ѝ не се съдържат данни за извършено от подсъдимия престъпно посегателство, а напротив, поведението на М. и отрицателните отговори, които дава на поставените ѝ въпроси, сочат на неспособността ѝ да бъде свидетел по делото. Във връзка с горното се поддържа, че съдът не е имал основание да цени като достоверни показанията на св.М., а е следвало да подложи на подробен и внимателен анализ всички доказателства по делото, които с оглед на тяхната обща насоченост, способстват достигането до единствения правилен извод за невиновно поведение на подс. М..

Липсата на категорични доказателства в подкрепа на обвинението срещу подсъдимия по чл. 149 от НК според защитата води и до явна несправедливост на присъдата.

В съдебно заседание пред въззивния съд защитникът прави допълнение към жалбата, изтъквайки, че отказът на първостепенния съд да проведе съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, е неправилен.

Пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас ангажира становище за неоснователност на подадената жалба. Изтъква, че съдът не е обвързан с искането на подсъдимия да проведе производство по реда на съкратеното съдебно следствие, поради което и при констатации, че описаните в обвинителния акт фактически обстоятелства не намират пълна подкрепа в доказателствата от досъдебното производство, е свободен да постанови делото да се разгледа по общия ред, както е сторено в конкретния случай. В тази връзка сочи, че претенциите на защитата за допуснато от първата инстанция процесуално нарушение по повод отказа му да уважи молбата на подсъдимия за съкратено съдебно следствие, е неоснователна. Намира, че пред първоинстанционния съд са събрани всички възможни доказателства, разкриващи инкриминираната дейност на подс. М., на основата на чийто правилен анализ обективната истина е напълно изяснена. В мотивите към присъдата сочи, че съдът е изложил подробно

фактите по казуса, които са установени по несъмнен начин след поотделния и съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства. Солидаризирайки се с дадената от съда оценка на доказателствените източници, прокурорът счита, че фактическите и правни изводи на съда по обвинението срещу подс.М. за осъществени блудствени действия с малолетно лице, са правилни. В тази насока изтъква, че първостепенният съд обстойно е мотивирал годността на малолетната М. М. да дава достоверни показания, установена чрез заключението на комплексната съдебно-психиатрично-психологична експертиза, като е съпоставил показанията ѝ с показанията на нейните родители, както и с останалите гласни доказателства и заключенията на ДНК-експертизата.

Обсъждайки подхода на първоинстанционния съд при индивидуализиране на наказанието на подсъдимия, прокурорът намира, че същият не търпи критиката, отправена от защитата. Сочи, че съдът правилно е извел и анализирал всички фактически особености на казуса, степента на обществена опасност на личността на дееца, смекчаващите и отегчаващи отговорността му обстоятелства, като отмерената санкция от 5 години и 6 месеца лишаване от свобода, гравитираща около минимума, предвиден за съответното престъпление, съответства на критерия за справедливост. С горните съображения, прокурорът предлага атакуваната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Пред въззивния съд подсъдимият А. М. се явява лично и с назначения му служебен защитник - адв.Х. К. от АК-Бургас, която поддържа жалбата и допълнението към нея ведно с наведените в тях доводи за неправилност на постановената присъда в осъдителна ѝ част, касаеща обвинението по чл. 149, ал. 5, т. 3 НК. Изтъква, че присъдата на БОС се базира основно на противоречива комплексна съдебно-психиатрично-психологична експертиза и показанията на свидетелката М. М., които пораждат огромно съмнение относно годността и достоверността на твърдените от нея факти и обстоятелства. Оспорвайки възприетите от съда изводи относно свидетелска годност на М. М., защитникът твърди, че ценената в тяхна подкрепа експертиза е изцяло противоречива, като при изготвянето ѝ са допуснати множество нарушения и пропуски. Акцентира върху това, че в писменото заключение на вещите лица по въпроса за способността на детето М. правилно да възприема фактите от значение за делото, и да дава достоверни

показания за тях, се съдържа условност, а не категоричност. Застъпеното от експертите становище, че при положени достатъчно усилия в комфортна и безопасна среда от квалифицирани интервюиращи М. М. е способна да покаже свидетелска годност, защитникът счита, че освен неясно, се явява и недостатъчно такова, за да се направи категоричен извод относно годността на лицето да бъде свидетел по делото. Поддържа, че тази неяснота в експертизата не е преодоляна и чрез разпита на вещите лица в съдебно заседание, които са се затруднили в отговорите на поставените от съда въпроси и не са успели да разяснят позицията си относно способността на свидетелката да участва в това си качество по делото. Позовавайки се по-нататък на показанията, дадени от св. М. при проведените ѝ разпити в хода на ДП и в рамките на съдебното дирене, в условията на комфортна и безопасна за нея среда, защитата сочи, че в тях не се съдържат данни, които да стоят в подкрепа на обвинението срещу подс. М. за извършени блудствени действия. Такива сведения твърди, че не се извличат и от останалите гласни доказателствени източници по делото, включително и от приобщените веществени доказателства, поради което и следва да се приеме, че описаният в обвинителния акт механизъм на извършените от А. М. блудствени действия спрямо детето М. М. - с целувки по бузата и устните, не е доказан по несъмнен начин.

В доводите си относно несправедливостта на отмерената санкция защитникът изтъква, че съдът не е отчел в достатъчна степен смекчаващите наказателната отговорност обстоятелства и е определил наказание, което не съответства на степента на обществена опасност на личността на подсъдимия. С горните съображения защитникът моли въззивният съд да отмени атакуваната присъда в осъдителната ѝ част и да постанови нова такава, с която подс.М. да бъде признат за невинен и оправдан по предявеното му обвинение по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, алтернативно – да измени присъдата, като намали определеното на подсъдимия наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, или намали наказанието му към минималния размер, предвиден в закона.

Претенцията на защитата за приложението на чл.55 от НК, се аргументира също с наличие в казуса на хипотезата на т.9 от Тълкувателно решение № 1/06.04.2009 г. на ВКС по т.д. № 1/2008 г. поради неправилен и

немотивиран отказ на съда да разгледа делото по реда на съкратеното съдебно следствие.

Упражнявайки правото си на лична защита, подсъдимият М. се присъединява към становището на своя защитник и моли да бъде оправдан или наложеното му наказание да бъде намалено.

Депозираната въззивна жалба, изходяща от защитника на подсъдимия М. като подадена от лице, с правата по чл.318, ал.6 от НПК, в посочения в чл.319, ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, се явява процесуално допустима и следва да бъдат разгледана по същество.

Бургаският апелативен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните и в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 НПК, намира жалбата за неоснователна.

Въззивният съд не установи при разглеждането на делото от първата инстанция да са допуснати процесуални нарушения със съществен характер, които да налагат отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане. Изтъкнатите от защитника на подсъдимия възражения за нарушаване на процесуалните права на последния чрез отказа на първостепенния съд да проведе съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, са неоснователни. В случая това оплакване на защитата не е свързано с претенция за отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, а се навежда в контекста на развитите съображения за явна несправедливост на отмерената санкция, на която основа се мотивира наличие на законово основание за редукцията ѝ по правилата на чл.58а от НК /съобразно т.9 от Тълкувателно решение № 1/06.04.2009 г. на ВКС по т.д. № 1/2008 г./. Предвид обаче естеството на твърдяното нарушение, а именно такова от процесуален характер, въззивният съд счита, че същото следва да бъде обсъдено преди да се даде отговор на останалите, застъпени в жалбата възражения, които се отнасят до обосноваването и законосъобразността на атакуваната присъда.

Решението за предварително изслушване на страните с последващо провеждане на съкратено следствие е израз на компетентността на първостепенния съд, по свой почин или по заявено искане на подсъдимия, да

определи реда за провеждане на производството.

Според действащата разпоредба на чл. 370, ал. 2 от НПК, съдът не може да отхвърли искане на подсъдимия за предварително изслушване, съответно - за допускане на съкратеното съдебно следствие при наличието на условията по Глава двадесет и седма от НПК. Основанията за отказ по чл. 370 ал.1 вр. чл. 371 т.2 от НПК са строго дефинирани в закона и същите са сведени до липсата на визираните в чл. 371, т. 2 и чл. 372, ал. 4 от НПК предпоставки /признание на фактите по обвинителния акт, съгласие да не се събират доказателства за тези факти и обезпеченост на самопризнанието в изискуемия интензитет от приобщените в досъдебното производство доказателства/.

В разглеждания случай се установява, че в хода на проведеното на 18.01.2022г. разпоредително заседание по делото, защитникът на подс. М. е направил искане за предварително изслушване, обявявайки волята на подзащитния си да признае изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, с изразяване на съгласие да не се събират доказателства за тези факти. Към така направеното искане се е присъединил и подс.М., заявявайки, че поддържа казаното от защитника си. Произнасяйки се с определение по реда на чл. 248, ал.5 от НПК, първостепенният съд е отказал да проведе съдебното производство под формата на диференцирана процедура по чл. 371, т. 2 от НПК, по съображения за липса на необходимата доказателствена обезпеченост на самопризнанието на подсъдимия. Постановеният от съда отказ да уважи искането на подсъдимия за предварително изслушване по чл.370 ал.1 вр. чл. 371 т.2 от НПК, не може да се счете, че е немотивиран, както твърди защитата. Независимо, че окръжният съд е демонстрирал лаконичен изказ при аргументиране на отрицателното си становище относно искането на подсъдимия и неговия защитник за предварително изслушване, по същество съображенията му ясно и недвусмислено сочат на извършена преценка, че не е изпълнено едно от условията за провеждане на процедурата по чл. 371, т. 2 от НПК, а именно - самопризнанието на подсъдимия да се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. Важно е да се отчете също, че оспореното определение е от кръга съдебни актове, с които се третират въпроси по движението на делото, в който случай липсата на мотиви не съставлява порок от категорията на съществените нарушения на процесуалните правила, освен ако не е довела до ограничаване на процесуалните права на страните /т.1.2 от

ТР № 1/06.04.2009 г. на ВКС по т.д. № 1/2008 г./.

Регламентът, който е въведен в чл. 371, т.2 и чл. 372, ал. 4 от НПК, ясно сочи, че за законосъобразното провеждане на обсъжданата диференцирана процедура е необходимо не само изявлението на подсъдимото лице за признаване на фактите по обвинението /изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт/, но и положителната преценката на решаващия орган, че признатите от подсъдимия факти намират убедителна подкрепа в доказателствата по делото. Изискването за подкрепеност на направеното от подсъдимото лице признание на фактите по обвинението е условие, без което не може да се проведе законосъобразно съкратено съдебно следствие по чл. 371, т. 2 от НПК и тази процедура е недопустима, ако даже и част от обвинителните факти са доказателствено необезпечени. При наличие на противоречиви доказателства, пораждащи необходимост от тяхната проверка, или при липсата на доказателства в подкрепа на признатата фактология, макар и само в определена част /относно съставомерните обективни и субективни елементи/, съдът не може да проведе съкратено съдебно следствие по чл. 371, т. 2 НПК. В този смисъл са и задължителните указания, дадени в с ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС – т. 4/. В процесния случай се установява, че подс.М. е оправдан по предявеното му обвинение за извършено престъпление по чл. 142а, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК поради недоказаност на фактическите параметри на това обвинение - описаните в обвинителния акт действия на подсъдимия по заключване на вратата на стаята с райбер и възпрепятстване на малолетната М. да напусне помещението. Горното несъмнено сочи, че позицията на съда относно отсъствието на условията за провеждане на диференцирана процедура, е била правилна. Вярно е, че провеждането на съкратено съдебно следствие при условията на чл. 371, т.2 от НПК, каквото е било искането на подсъдимия и неговия защитник, не предпоставя непременно осъждането на подсъдимия по предявените му обвинения. Оправдаването му обаче в такава процедура е възможно само в хипотеза, при която признатите фактически положения са подкрепени от събраните на досъдебното производство доказателства, и правната оценка на тези факти сочи на липса на осъществен престъпен състав /т.8.1 от ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС/. Казано по друг начин, оправдаване е невъзможно, ако признатите факти не се подкрепят от доказателствата, събрани на досъдебното производство, защото липсата на

доказателствена обезпеченост на признатата обвинителна фактология е процесуална пречка за провеждане на съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК, а оправдаването на подсъдимия в тази процедура е невъзможно поради недоказаност, а само поради несъставомерност на признатите и доказани факти.

В казуса е видно също, че съмненията на съда относно доказателствената обезпеченост на описаните в обвинителния акт факти, са били породени и от неяснотата на ангажираната експертна позиция по делото относно свидетелската годност на детето М. М., показанията на която прокурорът е поставил в основата на обвинителната си теза срещу подс.М.. Отчитайки, че този доказателствен източник /показанията на малолетната М./ е значим в процеса по установяване на фактите по казуса, съдът е бил длъжен да изясни чрез непосредственото изслушване на вещите лица становището им по въпроса за способността на детето да участва като свидетел по делото. Още повече като се има предвид, че основното възражение на защитата срещу осъждането на подсъдимия по обвинението за извършени блудствени действия, е насочено именно към оценката на показанията на св.М. М., както и към правилността на изготвеното по делото заключение по назначената комплексна психиатрично-психологична експертиза, изследваща въпроса за способността на детето с оглед на неговото физическо и психическо състояние правилно да възприема фактите от значение за делото, и да дава достоверни показания за тях. Обстоятелството, че тази своя позиция окръжният съд не е обявил пред страните при мотивиране на отказа си да проведе съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, а аргументите му, обосноваващи взетото решение да разгледа делото по общия ред, са изложени едва в мотивите към присъдата /л.9 от мотивите/, не сочи в случая на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, засягащо правото на защита на подсъдимия. И това е така, тъй като при отхвърляне на искането на подсъдимия за предварително изслушване, съдът не е бил голословен, а недвусмислено е заявил преценката си относно липсата на едно от условията за провеждане на процедурата по чл. 371, т. 2 от НПК - доказателствена подкрепеност на самопризнанието на подсъдимия. Поради това и няма основание да се счита, че процесуалните права на страните са били нарушени.

Изхождайки от горното, въззивният съд намира, че оплакването на защитника за нарушаване на процесуалните права на подсъдимия чрез отказа на съда да проведе съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, е неоснователно. Предпоставките за провеждане на тази диференцирана процедура изначално не са били налице, поради което и преценката на първата инстанция, че делото следва да бъде разгледано по общия ред, се явява правилна.

Констатирайки, че в хода на воденото наказателно производство и при постановяване на атакуваната присъда не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, съгласно чл. 335 ал.2 вр. чл. 348 ал.3 от НПК, въззивният съд се занимава и с останалите, наведени в жалбата оплаквания - за необоснованост на присъдата и неправилно приложение на материалния закон, с отражение върху справедливостта на санкцията, за които също намери, че са неоснователни.

В рамките на проведеното пред ОС-Бургас съдебно следствие, при спазване на установените в НПК процесуални изисквания, са събрани достатъчно по обем доказателства, нужни за правилното решаване на делото. Настоящият състав на въззивния съд не констатира недостатъци в дейността на съда по проверка и оценка на доказателствата и доказателствените източници. При извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимото лице обстоятелства, са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда. Фактическите изводи са обосновани въз основа на доказателствените факти, изведени от гласните, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства, като същите са подложени на прецизен и задълбочен анализ. Извършвайки самостоятелна преценка на доказателствената съвкупност по делото, въззивната инстанция не намери основание за корекция на възприетата от първата инстанция фактическа обстановка по делото, а тя е следната:

Подсъдимият А. А. М. („Б.“) е роден на .. г. в гр. Каблешково, общ. Поморие. Същият е български гражданин, завършил основно образование,

неженен, безработен. Към инкриминираната дата подсъдимият живеел в град Бургас на адрес: кв.„Ч.м.“, ул. „П.“, № 12, на който имало изградена едноетажна жилищна постройка, с обособени антре и стая. В същата постройка, но с отделен вход се намирало и друго самостоятелно помещение – стая, която приживе била обитавана от майката на подсъдимия, като след смъртта ѝ стаята се ползвала от брат му. Подсъдимият също обитавал понякога това помещение, включително съхранявал в него свои вещи.

Пострадалата – малолетната М. А.а М. е родена на ...г. Момичето живеело с родителите си и с по-малките си брат и сестра в дом на ул. „М.“, № 5 в гр.Бургас, кв. „Ч.м.“. В едно домакинство със семейството живеела и бабата на М. – М. И. М.. Свид. М. не посещавала масови детски заведения, включително предучилищна група, а била отглеждана от семейството в дома им. Същата била записана като ученичка в първи клас, като през 2019г., предвид наблюдавано при нея затруднение да усвои учебния материал, е била консултирана в ДЮК към ЦПЗ “Проф.д-р Ив.Темелков“ Бургас. Установено било, че М. е със значително изоставане в нервно – психическото развитие, което наложило същата да бъде подпомагана в обучението от ресурсен учител.

Към датата на инкриминираното деяние св. М. била на 10 г., ученичка в на СУ “Х.Б.“, гр.Бургас, кв.“Ч.м.“.

На 27.03.2021 г. вечерта свид.М. пребивавала в дома си до определено време, след което тя помолила баба си да и даде пари, за да си купи пакетче кафе „3 в 1“, и излязла от жилището. По същото време подс. А. М. се намирал в двора към къщата, в която живеел – свирел на синтезатор и консумирал алкохол – мастика. След 19,00 часа свид.М. преминала покрай дома на подсъдимия и виждайки го да свири на двора, влязла при него, за да слуша музика. Когато се стъмнило и навън станало хладно, подсъдимият прибрал тонколониите в стаята на починалата си майка /ползвана от брат му/, след което предложил на свид.М. да влезе при него в същата стая, за да се стопли. Подсъдимият запалил печка с дърва, извадил различни хранителни продукти - салам, домати, краставици и предложил на момичето да се храни с него. Малко след това свид.М. поискала от подсъдимия да и даде два лева, за да си купи енергийна напитка „HELL“. След като и предоставил исканата сума, свид.М. отишла до магазина, закупила си напитка и се върнала при него в

същата стая. Подс.М. предложил на пострадалата шоколад, вино и ѝ пуснал музика от мобилния си телефон.

Около 21:30ч. свид. Н.П., която съжителствала с брата на подсъдимия, отишла до къщата, която се обитавала от двамата братя, и приближавайки постройката, надникнала през прозореца на стаята, в която по това време се намирали подсъдимият и пострадалата. Свид. П. посетила къщата, тъй като търсила мъжа си, а от дъщеря си разбрала, че той е отишъл при брат си – подс. М.. Виждайки, че в помещението има хора, свид. П. влязла вътре и възприела как подс.М. и свид.М. седят на дивана, като първият държал в ръцете си телефон. Свидетелката запитала подсъдимия какво прави, в отговор на което същият и заявил „Нищо“ и обяснил, че пуска музика. Веднага след това свид. П. се обърнала към пострадалата и настоятелно я подканила да се прибира в дома си, при което момичето и отговорило, че родителите ѝ не са в къщи, а са Поморие. Установявайки, че мъжът ѝ не е там, след като приключила разговора с подсъдимия и пострадалата, свид. П. си тръгнала. Кратко време след това подс.М. решил да се прибере в собствената си стая и поканил свид. М. да го последва. Дватама излезли от стаята на покойната му майка и се насочили към собственото на подсъдимия отделно помещение. Преминали през малко антре и влезли в стаята, в която имало легло. Подсъдимият започнал да целува малолетната М. М. по бузите и по устните, след което се съблякъл гол и легнал на леглото. До него, без да съблича дрехите си, легнала и М..

Междувременно, установявайки, че дъщеря им не се е прибрала в дома им, свидетелите А. М. и А. И., родители на последната, се притеснили и тръгнали да я търсят. В издирването на детето се включили и роднини на семейството. След като свид. М. М. не била открита на местата, които обичайно посещавала, родителите ѝ подали сигнал на тел.112. За проверка на подадения сигнал в кв. „Ч.м.“ в гр. Бургас бил изпратен автопатрул на Пето РУ – Бургас, в състав свидетелите Х.А. и С.Б.. Дватама полицейски служителя се срещнали с родителите на изчезналото дете, за да изяснят ситуацията около нейното изчезване. Докато водили разговор, към тях се присъединила свид. Н.П., която малко по-рано същата вечер била узнала, че семейството издирва дъщеря си. Същата споделила, че е видяла детето М. М. при брата на своя съпруг – подс. А. М.. Узнавайки тази информация, свидетелите А. М. и А. И. тръгнали със свид. Н.П. към дома на подс.М.,

следвани от свид. С.Б., а свид. Х.А. потеглил след тях с патрулния автомобил. След като свид. Н.П. показала коя е постройката, обитавана от подсъдимия, първи в нея влезли свидетелите А. М., А. И. и С.Б., а няколко крачки след тях влязъл и свид. А.. В стаята възприели свид. М. и подс.М., които лежали по гръб на леглото. Свид.М. лежала облече с блуза и панталон, а подс.М. – гол, като веднага след влизане на свидетелите, същият се завил с одеяло. Свидетелите А. М. и А. И. извели от стаята дъщеря си. Двамата полицейски служители поискали от подсъдимия да им представи документ за самоличност, в отговор на което последният започнал да буйства и да ги обижда, заявявайки отказ да изпълнява разпорежданията им. Свидетелите Б. и А. пристъпили към задържане на подсъдимия, който оказал съпротива. Докладвайки в управлението за намереното дете, полицейските служители останали да запазят обстановката на местопроизшествието до пристигане на оперативната група. Междувременно същите направили опит да проведат разговор със свид.М. М., която обаче отказвала да влезе в контакт с тях. Детето разговаряло само с родителите си на ромски език, от които полицейските служители впоследствие получили информация за пребиваването му в дома на подсъдимия.

Пристигналата на мястото дежурна оперативна група извършила оглед на помещението, в което били открити подсъдимият и малолетната М. М., в хода на което следствено действия били намерени и иззети два броя одеяла /едно зелено на цвят и едно с бели и тъмни на цвят петна/ и един чаршаф, бял на цвят /спр. л.23-26 от ДП/. С протокол за доброволно предаване от 28.03.2021г., свид. А. И. предала на разследващия полицай дрехите, с които дъщеря ѝ М. М. е била облечена при престоя ѝ на инкриминираната дата в дома на подсъдимия: суитшърт - светло зелен на цвят; панталон тип анцуг - жълт с шарена разцветка; плетен пуловер-червен на цвят; потник – жълт със зелени петна и бельо-долни гащи /спр. л.38 от ДП/.

Гореизложените фактически констатации, които не се отличават съществено от възприетите такива в мотивите на първоинстанционната присъда, въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, приобщени по делото по съответния процесуален ред, а именно: гласните източници -

показанията на свидетелите М. А.а М., А. И., А. М., Н.П., Х.А., С.Б., частично от обясненията на подс. М.; писмените доказателствени материали - протокол за оглед на местопроизшествие ведно с фотоалбум /спр. л.23-29 от ДП/, протоколи за доброволно предаване /спр. л.37-38 от ДП/, справка за съдимост на А. М. /спр. л.6 от ДП/, удостоверение за раждане на М. М. /спр. л.36 от ДП/, психо-педагогическа характеристика на пострадалата М. М. /спр. л.104-105 от ДП/, доклад от Дирекция „Социално подпомагане“-Бургас /спр. л.109-111 от ДП/, лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 28.03.2021 г. /спр. л.35 от ДП/; заключенията по назначените тройна комплексна съдебно-психиатрично-психологична експертиза на малолетната М. М. /спр. л.84-96 от ДП/, комплексна съдебно-психиатрично-психологична експертиза на подс. А. М. /спр. л.70-82 от ДП/, Протокол №21/ДНК-144 за извършена ДНК-експертиза на веществени доказателства /спр. л.98-102 от ДП/.

Законосъобразно, извеждайки фактите по делото, съдът е кредитирал изцяло показанията на пострадалата М. М., която въпреки своето малолетие и липса на достатъчен социален опит, се установява като лице, способно да възприема и запаметява фактите и обстоятелствата, включително конкретните такива, имащи отношение към разследваното престъпление и да дава достоверни показания за тях. Годността на св.М. М. да участва като свидетел по делото, съдът правилно е преценил, основавайки се на заключението по назначената и изслушана пред него тройна комплексна съдебно-психиатрично-психологична експертиза, данните от която сочат, че макар ниската възраст на детето /10 год./ да го определя като неспособно да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, горното не препятства възможността на последната да участва в наказателното производство и да бъде свидетел /спр. л.84-96 от ДП/. В случая е видно, че при обсъждане на наличните по делото материали, както и резултатите от проведените медицинско и психологическо изследване, вещите лица са направили констатация за отсъствие на обективни данни, които да свидетелстват за съществуващо психично заболяване у детето М., което би могло да доведе до разстройство на съзнанието, препятстващо базисните психични годности както към датата на инкриминираното деяние, така и към момента на изследването. При анализа на данните, събрани при подробното психологично изследване на свидетелката М. М., експертите са достигнали до заключение, че интелектуалното развитие на същата е в

рамките на лека умствена изостаналост, който изведен резултат считат, че до голяма степен е обусловен от израстването ѝ в бедна на стимули микросоциална, както и последваща педагогическа занемареност. Към момента на изследване експертите сочат, че не се наблюдава личностова патология при М., като поясняват, че личността на последната все още е в процес на формиране. Отчитайки типичните за малолетната възраст на М. М. особености и индивидуалните характеристики на нейната личност, в отговор на конкретно поставения им въпрос, касаещ способността на детето да участва като свидетел в процеса срещу подс. М., вещите лица са изразили положителното си мнение, с ясното уточнение, че свидетелската си годност детето би могло да прояви, като се положат усилия то да бъде поставено в комфортна и безопасна за него среда и разпитът му да се води от квалифициран интервюиращ. Отчитайки, че тези условия са били спазени при разпита на св. М., проведен на 28.03.21г. в хода на досъдебното производство /спр. л.19 от ДП/, а така също и при изслушването ѝ в хода на съдебното дирене – в съдебно заседание на 10.03.2022г. и на 07.04.2022г. /спр. л.67 гръб, л.71-гръб, л.93-гръб-л.96 от НОХД № 1245/21г. на БОС/, първостепенният съд напълно основателно е приел, че няма причина да не кредитира показанията на пострадалото дете, доколкото същите се явяват ценен доказателствен материал за изясняване на обстановката по разглеждания казус.

Следва да се подчертае, че при провеждане на всеки от разпитите на малолетната М., същата е била поставяна в щадящи условия, а именно среда, гарантираща ѝ усещане за сигурност и спокойствие, предразполагаща я свободно да споделя - специализирано помещение за изслушване на деца, като показанията ѝ, без оглед на това, че бележат лаконично и елементарно ниво на изказ, се характеризират с последователност и безпротиворечивост. В случая, давайки оценка за достоверност на споделените от св.М. факти и обстоятелства, съдът правилно се е ръководил от особеностите на личността на тази свидетелка, явяващи се не само типични за възрастта ѝ от 10 години, а така също и индивидуални, предвид установеното при нея по експертен път ниво на интелектуално развитие, характеризиращо се като лека умствена изостаналост, проявено включително в бедния ѝ езиков речник, неумението ѝ да чете и пише под диктовка, да разпознава числа и знаци, и наблюдавано при нея затруднение при общуване с околните, данни в каквата насока се

съдържат в приложените по делото психо-педагогическа характеристика на М. М. /спр. л.104-105 от ДП/ и доклада от Дирекция „Социално подпомагане“-Бургас /спр. л.109-111 от ДП/. При обсъждане пълнотата на сведенията, които същата представя в показанията си, съдът коректно е отчетел и подробните разяснения на вещите лица по комплексната психиатрично-психологична експертиза, които ясно разкриват причините, поради които М. демонстрира нежелание да разкаже за случилото се на инкриминираната дата, а именно – високата степен на внушаемост при нея, предвид малолетието ѝ, както и усещането за срам и стигмата от извършване на нещо лошо, което възприема за себе си, проявяващо се обичайно при децата, изпаднали в ситуация като процесната. Споменатите фактори вещите лица изтъкват, че биха могли да изкривят в подобна ситуация разказа за случилото се или по-скоро да намалят охотата за споделяне /спр. л. 69 от НОХД №1245/21г. на БОС/. Следващо важно обстоятелство, което според експертите е необходимо да се отчете при интерпретацията на разпита на св.М., това е състоянието ѝ на посттравматично стресово разстройство – особено състояние, което се проявява в резултат на мощно травматично преживяване, в случая процесните събития с участието на М., водещо именно до затруднения при снемане на показанията ѝ поради затваряне на детето в себе си /капсулиране/. Психичните защити, които в тези случаи се задействат, експертите сочат, че са трудно пробиваеми, още повече, че се касае за личност в малолетна възраст /спр. л. 68-гръб от НОХД №1245/21г. на БОС/.

Съобразявайки горните разяснения на вещите лица относно факторите, повлияващ стойностното изражение и пълноценност на показанията на св.М., първостепенният съд правилно е преценил, че нежеланието на последната при изслушването ѝ в съдебното заседание да съобщи подробности относно случилото се на инкриминираната дата, не я дискредитира като свидетел, а се явява предпоставка за приобщаване при условията на чл. 281, ал.1, т.2 от НПК на показанията ѝ от досъдебното производство. В случая съдът основателно е отчетел заявената в съдебно заседание позиция на експертите, че проведеният на 28.03.2021 г. в хода на досъдебното производство разпит на св.М., в „Център за обществена подкрепа“ гр. Бургас, пред съдия и в присъствието на психолог и социален работник, е при щадящи детето условия и предвид, че е осъществен в много ранен момент /ден, следващ инкриминираната дата/ - преди да се включат защитните механизми при нея и

преди да е повлияна от внушения на възрастни хора, то тези й показания могат да бъдат разглеждани като максимално достоверни и точни /спр. л.69 от НОХД №1245/21г. на БОС/.

Подлагайки на цялостен и задълбочен анализ свидетелските показания на детето М., първостепенният съд обосновано е заключил, че в тях се съдържат конкретни данни, разкриващи поведение на подс. М., насочено към постигане на физическа близост с нея. Така в показанията си от досъдебното производство св.М. е съобщила, че докато са били в бараката, подсъдимият се е съблякъл гол и е легнал на леглото – „...В бараката има легло....“, „...Б. беше гол. Беше гол вътре...“. „...Когато Б. беше гол, аз бях близо...“. „...Б. беше легнал...“. „...Той сам си съблече дрехите...“. „...С него легнахме на едно легло...“. „...На мен не ми харесваше в бараката...“ /спр. л.19 от ДП/. Разказва също за действия на подсъдимия, които в контекста на разглежданата ситуация, свидетелстват за намерението му да я предразположи към обстановката, с цел постигане на намеренията си – да възбуди и удовлетвори полово желание, без съвкупление – „...Той ми даде шоколад. Б. ми даде цигари. Даде ми едно вино...“. „...Пихме една мастика...“. С Б. отидохме до магазина. Той ми каза, че ще пием вино...“. „...Имаше музика и пихме...“ На конкретно поставен й въпрос дали двамата са си докосвали ръчичките или крачетата, св.М. е отказала да отговори, а на следващ подобен такъв – дали подсъдимият я е пипал някъде, в протокола за разпит е отразено, че след даден отрицателен отговор, тя е закрила лицето си.

Представените в горното съдържание сведения от св.М., е видно, че не се отричат от последната при прочита им в съдебно заседание на 07.04.2022г. /спр. л.94 от НОХД №1245/21г. на БОС/. Независимо, че пред съда същата демонстрира отказ да разкаже за случилото си на инкриминираната дата /поведение, което има своята закономерност съгласно становището на експертите/, в откъслечните си отговори на поставените й въпроси М. допълва първоначалните си показания, споделяйки, че подсъдимият я целувал „малко само“ и „по бузата“. На зададения й въпрос „При Б. какво правихте?“, свидетелката отговаря - „Нищо. Малко ме целуваше. Чисто гол беше.“ Проявявайки нежелание да посочи къде е целувана от подсъдимия, св.М. споделя „Майка ми знае“ /спр. л.95-гръб от НОХД №1245/21г./.

Анализирайки показанията на св. М., в представената по-горе

съдържателност, съдът правилно е достигнал до извод, че установените чрез тях данни стоят в подкрепа на описаната в обвинителния акт фактологията, относима към дейността на подс.М. по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК. Липсата в случая на логическа последователност на изложеното от тази свидетелка, както и оскъдната информация, която представя за инкриминираните събития, не са основание показанията ѝ да бъдат изключени от ценената доказателствена маса, както се претендира от защитата. И това е така, тъй като дефицитът на езикови умения при детето, както и показаното от него колебание и притеснение да разкаже за лично преживяното по повод инкриминираното деяние, не са обстоятелства, които обуславят неправдоподобност на споделената при разпита информация. Освен това, при оценка на показанията на св.М., е важно да се съобрази и аргументацията на състава експерти по комплексната психиатрично-психологична експертиза, представена в подкрепа на становището им, че свидетелската годност на М. М. не може да бъде изключена, независимо от дефицитите в интелектуалното ѝ развитие. В частност, касае се за установеното от тях в експертната им дейност по оценка на когнитивните ѝ способности, познание на детето за наличието на полови разлики при мъжа и жената, за съдържанието на базовите понятия като секс, сексуално общуване, за разликата между мъжки и женски полови органи, и за това как се раждат децата. Демонстрираните в процеса на психологично изследване познания на св.М. в тази насока, вещите лица сочат, че предпоставят възможността за последната да опише случилото се на инкриминираната дата, без да дава мнение или интерпретация на ситуацията, в която е попаднала /спр. л.68-гръб от НОХД № 1245/21г. на БОС/.

Обсъждайки заключението по комплексната психиатрично-психологична експертиза и дадените от вещите лица допълнителни разяснения в съдебно заседание, въззивният съд не констатира да са налице неясноти или противоречия в изразените от тях становища по поставените им задачи, поради което и не намери основание да коригира изводите на първата инстанция, направени във връзка с преценката ѝ за годността на св. М. М. да участва като свидетел по делото. В случая, представената от вещите лица в писменото им заключение формулировка на отговора им по въпроса за способността на малолетната М. правилно да възприема фактите, които имат значение за делото, и да дава достоверни показания за тях, действително е

изисквала от съда да прояви активност и да изслуша непосредствено тримата специалисти /двама психиатри и един клиничен психолог/, като по този начин същият е постигнал изясняване на значимата за правилното решаване на делото експертна позиция. Вещите лица, които са сред изявените специалисти в областта на съдебната психиатрия и клиничната психология, убедително са защитили своите становища по въпросите, включени в предмета на изследване, съответно и дадените от тях допълнителни разяснения не провокират съмнение относно обективността на използваните подходи и методи на анализ. В този смисъл съдът прие, че възраженията на защитата, насочени срещу обосноваността и правилността на комплексната психиатрично-психологична експертиза, следва да бъдат преценени като неоснователни.

Показанията на малолетната М. М., поставени в основата на обвинителната теза и впоследствие залегнали при постановяването на осъдителната присъда срещу подс.М. за извършени блудствени действия, съдът правилно е констатирал, че нямат изолиран характер, а напротив същите са в пълна кореспонденция с останалите доказателства по делото, релевантни за установяване на действията на подсъдимия в контакта му с детето по време на престоя му в неговия дом. Изследвайки взаимовръзката между отделните доказателствени източници по делото, съдът коректно е отбелязал, че нейните показания са в пълен унисон с дадените такива от родителите ѝ – свидетелите А. М. и А. И., както и показанията на двамата полицейски служители, които първи са се отзовали на сигнала за изчезване на детето и са посетили дома на подсъдимия - свидетелите Х.А. и С.Б.. В показанията си пред съда св. И. дава подробни сведения както за състоянието на детето при установяването му в дома на подсъдимия, така и и пресъздава данните, които е получила от нея за това какво се е случило, докато е пребивавала в жилището на последния. Същата е категорична за споделеното от детето, че е било целувано от подс.М. по устата и по бузата /спр. л.79, л.98 от НОХД № 1245/21г. на БОС/. Сочи също, че според разказаното ѝ от дъщеря ѝ, двамата с подсъдимия слушали музика, като последният и е давал да пуши цигари и да пие „Хел“. Така изнесените от св.И. факти пред съда не влизат в конфронтация със сведенията, които същата е представила при разпита на ДП, а именно за разказаното ѝ от дъщеря ѝ, че подсъдимият „я целунал два пъти по устата“, „пуснал ѝ музика да играе кючек“ /спр. л.12-14

от ДП/. В кореспонденция с представените в показанията на св.И. данни са и съобщените такива от бащата на детето – св. М., който без оглед на това, че е демонстрирал липса на спомен по отношение на това от кого е узнал какво се е случило с дъщеря му при престоя ѝ в дома на подсъдимия /наложило прочитане на показанията му от ДП - л.15-16 от ДП/, свидетелства за споделено от нея, че подсъдимият ѝ „купил един шоколад“, „целувал я по бузата“ и я „хващал за ръката да я води въщи“ /спр. л.96-97 от НОХД №1245/21г. на БОС/. След прочитане на показанията на този свидетел от ДП, същият е потвърдил отразената в тях информация, като е посочил, че невъзможността да си спомни подробности относно случилото се с дъщеря му е поради изминалото много време оттогава.

Показанията на свидетелите А. М. и А. И. в частта им, в която се възпроизвеждат изявленията на дъщеря им – св.М. М. по отношение на конкретно осъществените спрямо нея действия на подсъдимия М. в деня на инкриминираната дата, без съмнение представляват косвени доказателства с произведен характер и като такива същите успешно могат да послужат за разкриване и проверка на първични доказателства. В случая съдът правилно е преценил, че между съобщените от св. И. и св.М. факти и разкритите такива от св.М. М. в показанията ѝ относно авторството на деянието и механизма на неговото осъществяване, не съществува противоречие. Напротив, сведенията, които двамата родители представят и за които твърдят, че са им били споделени от дъщеря им, съвпадат напълно с фактологията, представена от последната в нейните показания. Така констатираната еднопосочност на фактическите изложения на всеки от двамата свидетели, несъмнено е в подкрепа на извода, до който е достигнала първата инстанция, а именно, че като пострадала от престъпното посегателство на подс.М., св. М. М. пресъздава вярно случилото се на инкриминираната дата.

Правилно в подкрепа на сведенията, които св.М. е дала касателно собственото си и на подс.М. поведение, съдът е извел и съобщеното от свидетелите М., И., А. и Б., които сочат в своите показания, че при посещението си в дома на подсъдимия, са възприели как същият лежи гол на леглото, а в непосредствена близост до него /на леглото/ се намира пострадалото дете, облечено с дрехи. Обсъждайки показанията на тези свидетели, съдът правилно е констатирал, че даденото от М., А. и Б. описание на възприетата от тях обстановка по отношение местоположението на

подсъдимия и пострадалата в стаята, е напълно съвпадащо. По - различните сведения, които се представят от майката на момичето – св. А. И., а именно, че при влизането ѝ в стаята, М. е седяла на стол в близост до леглото, на което лежал подсъдимият, съдът правилно е преценил, че не следва да се кредитират с доверие, не само поради това, че свидетелката не е последователна в показанията си относно този конкретен факт, но и защото твърденията ѝ не намират подкрепа в останалите доказателства по делото. Видно е, че в отличие от заявеното от св.И. при разпита на ДП, че дъщеря ѝ е седяла на леглото в стаята, а до нея, завит с одеяло, е лежал мъж /спр. л.12-14 от ДП/, пред съда същата съобщава, че дъщеря ѝ е седяла на стола до печката /спр. л.98-гръб от НОХД № 1245/21г. на БОС/. Поставена в ситуация да обозначи на предявения ѝ фотоалбум мястото, на което се е намирало детето М., св.И. е посочила местоположението на масата в стаята. Освен това, поддържайки, че в помещението е било тъмно, същата съобщава, че някой, но не знае кой, е „запалил лампите“. Видимостта си в стаята същата обяснява и с наличието на телевизор в нея. Представените в горното съдържание показания на св.И., съдът с основание е приел, че нямат нужната категоричност и убедителност, като при това същите стоят в несъответствие и с данните, обективирани в огледния протокол, които разкриват, че в стаята липсват както столове, така и телевизор. Налице е и нарочно отбелязване в същия протокол, че „в къщата няма осветление“ /спр. л.25-29 от ДП/. Именно и поради се е наложило полицейските служители да осветяват пространството с фенери, данни в каквато насока се съдържат в показанията на св.А. /спр. л.75-гръб от НОХД № 1245/21г. на БОС/. Отчитайки споменатите обстоятелства, първостепенният съд правилно е отказал да се довери на твърденията на св.И., че е влязла първа в стаята и е видяла дъщеря си да седи на стола до печката, вместо което е дал кредит на доверие на синхронизиращите помежду си показания на свидетелите А., Б. и М., които поддържат, че при влизане в стаята, са възприели детето М. да лежи на леглото до подс. М.. Впрочем, сведенията, които св.И. представя относно позицията на детето М. в стаята, не са напълно изолирани, доколкото данни за това, че в определен момент момичето е било седнало на леглото до подсъдимия се съдържат и в показанията на полицейският служител Б., дадени от последния в хода на ДП, които съдът надлежно е приобщиц към доказателствената съвкупност по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК.

Описвайки в тези свои показания динамиката на развитие на инкриминираната обстановка, св.Б. ясно е посочил, че веднага след влизането му в стаята, момичето „тръгнало да се изправя и седнало на леглото до мъжа“ /спр. л.66 от ДП/. Горните данни допълнително свидетелстват за това, че св.И. не е била първа сред групата лица, влезли в стаята, в която са се помещавали подсъдимият и пострадалата М..

В случая, „влизането един след друг“ в бараката, обитавана от подсъдимия, на родителите на пострадалото дете – М. и И. и свидетелите А. и Б., липсата на осветление в помещението и бързата реакция на детето М., която св.Б. сочи, че при възприемането им, тръгнала да се изправя и седнала на леглото, се явяват серия обстоятелства, които несъмнено са оказали своето влияние върху обема информация, възприета от всеки от присъствалите на мястото на инкриминираните събития. Отношение към пълноценното представяне от свидетелите на възприетите от тях обстоятелства, както и към тяхната последователност и безпротиворечивост, има също и продължителният период от време, изтекъл от датата на деянието до датата на снемане на показанията им в хода на съдебното дирене, което съдът е съобразил при анализи на тези гласни доказателствени източници. Отчитайки сочените обстоятелства, съдът основателно е заключил, че невъзможността свидетелите от обсъжданата група да си спомнят в подробности определени факти и да ги изложат последователно, както и констатацията за наличие на противоречия в показанията им, дадени в различните фази на процеса, не водят до извод, че съобщените от тях факти, ползващи обвинението, са лишени от правдивост. Това е така, тъй като по отношение на релевантните факти и обстоятелства, отнасящи се до времето и мястото, на което са открити подсъдимият и пострадалата и поведението на всеки един от двамата, четиримата свидетели представят ясни и безпротиворечиви показания както в хода на воденото досъдебно производство, така и пред съда.

Констатацията, че свидетелите М. и И. са близки родственици на пострадалия М. М. /нейни родители/, сама по себе си, не предпоставя извод за неистинност на техните показания, доколкото подобно заключение би могло да се изведе само на основата на обективни данни, а такива липсват по делото. Важно е също така да се отбележи, че разкритите в процеса факти не свидетелстват за съществуващи отношения между семейството на пострадалата и подс.М., на основата на които да се изведе интерес или друг

мотив у детето и неговите родители да свидетелстват против подсъдимия, уличавайки го в извършване на инкриминираната дейтелност. Що се отнася до показанията на двамата полицейски служители - А. и Б., които са били натоварени да извършат проверка по сигнала за изчезналото дете, то за последните също не може да се изведе заинтересованост от изхода на процеса срещу подс.М., извън разбира се прекия им служебен интерес по изясняване на обстоятелствата, при които детето М. се е озовало в къщата на подсъдимия и не се е прибрало в дома си. Поради това и показанията им, относими към релевантните факти, с основание са оценени от първата инстанция като обективни и способстващи изясняването на обстоятелствата по казуса. Не са налице също и условията по чл. 118 ал.2 от НПК, които да препятстват възможността свидетелите А. и Б. да участва като свидетел по делото, в каквата връзка и преценката на първата инстанция относно процесуалната им годност се явява правилна.

Извършвайки преценка за достоверност на показанията на св.М. М., съдът коректно е отчетел също и заключението на назначената и изготвена по делото ДНК експертиза - Протокол № 21 / ДНК - 144 от 11.10.2021 г. на БНТЛ при ОДМВР - гр. Бургас, отразените в което резултати от проведено ДНК изследване на издетите като веществени доказателства по делото предмети сочи, че по дрехите на детето - обект № 4.1 /суитшърт/ е определен ДНК-профил, който показва наличие на смес от клетъчен материал от М. А.а М. и А. А. М. /спр. л.98-102 от ДП/.

Обсъждайки депозираните пред него обяснения на подс.М., съдът правилно е отчетел тяхната двойствена роля - на гласно доказателствено средство, но и на средство за защита, поради което и основателно при изграждане на фактическите си изводи е кредитирал с доверие само онази част от тях, която намира подкрепа и в останалите доказателства по делото. В случая, първата инстанция правилно е констатирала, че детайлният разказ на подсъдимия при разпита му на ДП за случилото се на инкриминираната дата в по-голямата си част съвпада с изнесеното от него в хода на съдебното следствие, изключая споделеното в първите му обяснения, че е поканил пострадалата да влезе в дома му, че я целунал по устата, „но като чичо“, а също и че тя се е намирала заедно с него в бараката, в която спи, когато си е легнал „чисто гол“ в леглото, давайки й през това време да пие вино и да си

играе с телефона му /спр. л.8-10 от ДП/, които факти същият обявява за неистинни при изслушването му в съдебната зала. Именно така изведените противоречия в представянето на фактите по случая, са дали основание на съда да ползва процесуалния инструментариум по чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.3 от НПК и да приобщи към доказателствената съвкупност обясненията на последния от ДП. Отричайки пред съда да е проявявал интимност към детето, както и да е имал знанието, че тя се намира в стаята/бараката/ при него към момента, в който полицейските служители са влезли вътре, подсъдимият поддържа версия, че признанията, които е направил в хода на ДП са вследствие на яда, който е изпитвал, тъй като спрямо него е било упражнено полицейско насилие. Изтъква, че е запознат със съдържанието на протокола, отразяващ дадените от него обяснения в хода на ДП, като твърди, че „каквото му е идвало на акъла, това е казал тогава“ /спр. л.102 – гръб от НОХД № 1245/21г. на БОС/. Направените в горния аспект изявления на подс.М., съдът основателно е приел, че следва да се ценят като защитна негова версия, която не намира подкрепа в останалите доказателства по делото. Поддържаните от подсъдимия твърдения, че не е проявявал никаква интимност спрямо малолетната М., а само е нахранил детето и го изпратил да си върви вкъщи, след което си е легнал да спи в бараката, стоят в пълно противоречие с показанията както на самата пострадала - св.М. М., така и с данните, съобщени от свидетелите А., Б., М. и И., които вече бяха обсъдени по-горе. Не са налице също така по делото нито преки, нито косвени данни, които да свидетелстват за това, че полицейски служители са упражнили под каквато и да е форма натиск върху подсъдимия, за да се извлекат от последния признанията му по фактите на обвинението, от които същият се дистанцира при разпита пред съда. Съдът коректно е отбелязал, че физическата сила, използвана срещу подс.М., за която съобщават самите полицейските служители А. и Б., не се установява да е имала за цел склоняването му да направи признание за извършеното деяние, а прилагането ѝ е било единствено във връзка с оказаната съпротива от страна на подсъдимия при задържането му и отказа на последния да се подчини на дадените му разпореждания, т.е. в рамките на правомощията им по чл. 85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР. Ето защо и поддържаните от подсъдимия твърдения, че признанията му са били плод на неговия гняв поради оказаното му насилие, следва да се преценят като напълно неверни. Още повече, че разпитът на подс.М. в хода

на ДП, видно от отразеното в протокола, е проведен в присъствието на неговия защитник, което е допълнителна гаранция, че процесуалните права на същия /включително правото му да откаже да дава обяснения по обвинението/, са били спазени.

С оглед горното настоящият състав намира, че извършвайки съпоставка на различните по съдържание обяснения на подсъдимия М. с останалите доказателствени средства и ангажираните експертни становища по делото, както и оценявайки ги на плоскостта на тяхната еднопосочност, логичност и убедителност, първостепенният съд правилно е достигнал до извод, че кредит на доверие следва да бъде даден на обясненията му от досъдебното производство, снети от последния само един ден след датата на инкриминираното деяние – 28.03.2021г. в присъствието на защитник.

Правилно по-нататък при извеждане на фактологията по казуса, относима към предявеното срещу подсъдимия обвинение по чл. 142а, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК съдът е приел, че доказателствената наличност по делото не способства установяването на факта на заключване от страна на последния на стаята в процесната барака с помощта на райбер, целящо ограничаване на свободното придвижване на пострадалото дете. В подкрепа на застъпеното в обвинителния акт фактическо твърдение, че вратата на процесното помещение, в което са намерени да пребивават подсъдимия и пострадалата, е била заключена с райбер, са единствено показанията на св. А. И., които обаче, доколкото са крайно непоследователни и противоречащи, не позволяват да се приеме, че обстановката, за която свидетелства, съответства на действителното фактическо положение. Съдът внимателно е проследил съдържанието на свидетелските показания на св.И. / стр.11 от мотивите/, дадени на досъдебното производство /надлежно приобщени към доказателствената съвкупност/, както и представените такива от нея в хода на съдебното следствие, при което с основание е заключил, че поддържаните от нея твърдения за наличие на райбер, съответно пирон, с помощта на които да е била заключена стаята, следва да се преценят като неистина. Колебливостта, с която тази свидетелка съобщава за възприятията си относно състоянието, в което се е намирала вратата, местоположението на заключващото устройство, а също и начина, по който е успяла да види съществуването на такова устройство, ясно показват, че същата ангажира твърдения, основани на лични нейни умозаклучения и предположения, а не на обективно възприети

обстоятелства. Този извод се налага не само поради това, че свидетелката не може да бъде категорична, а напротив – си противоречи относно факта, че вратата е била заключена, а също и предвид установеното по несъмнен начин обстоятелство, че в процесната барака не е имало никакво осветление, освен прожекторите, ползвани от полицейските служители. Горното, както правилно е отбелязал окръжният съд, убедително свидетелства за това, че св.И. е била в обективна невъзможност да възприеме дребни детайли от обстановката, каквито се явяват райбер или пирон на земята, а в още по-малка степен – отвор на касата на вратата, предназначен за райбер, описан от нея в показанията ѝ на ДП като „място за пирон“ /спр. л.17 от ДП/. Още повече, като се отчете, че е имало последователно „нахлуване“ в стаята на няколко души, съпроводено със суматоха и реакция срещу разкриващата се в помещението картина - намирането на детето да лежи на леглото до подсъдимия, който бил без дрехи, с последвала бърза реакция на самата И. по извеждане на детето от стаята. В случая съдът с основание е отбелязал също, че данни за намерени в процесната стая пирон или райбер не се съдържат и в протокола за оглед на местопроизшествие, като за действия на подсъдимия по заключване на стаята не свидетелства и самата пострадала.

Обосновано се явява и заключението на съда, че сведенията, които св.А. М. представя в показанията си като такива, споделени му от неговата дъщеря – пострадалата М. М., а именно, че е била водена за ръка от подсъдимият при придвижването им до стаята, в която са открити по-късно, не са достатъчни да се направи извод, че детето е било лишено от възможността да направи свободен избор дали да последва подсъдимия или да напусне жилището му. Това е така, не само поради неясния контекст, в който този факт му е бил съобщен от пострадалата, но и предвид събраните по делото други доказателства, на основата на които се разкрива, че последната не е била поставена в ситуация, в която придвижването ѝ в пространството да е било ограничено и същата да не е имала възможност да излезе навън и да посети местата, които желае да посети. Проследявайки в хронологичен план и в динамика обстановката, при която пострадалата е била в контакт с подсъдимия, съдът коректно е посочил, че по време на продължителния си престой в неговия дом тя освен, че е реализирала свое желание да си закупи енергийна напитка, за което е посетила магазина в селото, е отказала също и да напусне жилището на подсъдимия, обявявайки пред св. П., че родителите ѝ

отсъстват от дома им. Това обяснение пострадалата е дала пред св.П. именно по повод на отправена от последната покана към нея да напусне дома на подсъдимия и да се прибере при родителите си. Свидетелствайки за обстановката, при която е заварила пострадалата и подсъдимия в къщата, св.П. е категорична, че при влизане в стаята, в която двамата първоначално са се намирали, вратата към нея не е била заключена. Сочи, че детето е седяло на дивана, на дистанция от подсъдимия. Отрича да е ставала свидетел на проява на насилие към детето и твърди, че когато го е приканила да се прибира в дома си, то и отговорило, че родителите му са в Поморие /спр. л.73 гръб - л.75 от НОХД № 1245/21г. на БОС/. Основавайки се на горния комплекс от данни, както и на показанията на самата пострадала, която не съобщава да е пребивавала в дома на подсъдимия против волята си, а напротив, споделя, че „не е искала да си ходи“, съдът обосновано е заключил, че престоят ѝ в жилището на подсъдимия е бил доброволен, което изключва обективната съставомерност на деянието по чл. 142а от НК.

Изяснявайки на основата на горния доказателствен подход, че за подс.М. не се установява да е реализирал описаните в обвинителния акт действия –заключване на вратата на стаята с райбер, с които да е ограничил свободното придвижването на пострадалата М. М. в пространството и да е препятствал последната да си тръгне, първостепенният съд законосъобразно е достигнал до извод, че същият не е осъществил вмененото му във вина престъпление по чл. 142а, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК. Поради това и подсъдимият правилно е оправдан по повдигнатото му обвинение за противозаконно лишаване от свобода на малолетната М. М.. В оправдателната част присъдата не е протестирана.

При така установената и правилно анализирана фактическа обстановка от първоинстанционния съд, обосновани са правните изводи на последния за доказана деятелност на подсъдимия А. М., съставомерна по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК. На инкриминираната дата – 27.03.2021г. в дома си в гр.Бургас, кв.“Ч.м.“, ул.“П.“ №12 подсъдимият е извършил блудствени действия по отношение на малолетната М. М. – целувал последната по бузите и устните. Осъществен е физически контакт между дееца и малолетното дете, който е от естество да възбуди и удовлетвори полово желание, без съвкупление. В изпълнение на престъпните си намерения

подсъдимият е поканил детето в дома си, проявил поведение, с което да го предразположи към обстановката и към по-голяма интимност с него – пуснал музика, предложил ѝ храна и вино, шоколад, цигари, удовлетворил желанието ѝ да си купи енергийна напитка „HELL“, а впоследствие се съблякъл гол пред нея и заедно легнали на леглото. Описаните действия на подсъдимия, съчетани с докосване от негова страна на детето чрез целувки по бузите и устните, разкриват умисъла му към постигане на съставомерната цел - да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление. Подсъдимият е съзнавал всички елементи на изпълнителното деяние, предвиждал е последиците от деянието, искал и целял настъпването на противоправния резултат. Умисълът му е включвал и съзнаване на обстоятелството, че пострадалата е малолетна. Съдът правилно е отбелязал, че възрастта на детето М. М. е била видима за подсъдимия с оглед външния ѝ вид и поведение. Малолетието на М., освен това, е било известно на подсъдимия и по повод на предходни срещи между двамата, за които самият подсъдим съобщава в обясненията си. За съставомерността на деянието е достатъчно да е налице физически контакт между дееца и пострадалата, който да е насочен към удовлетворяване на полово желание, а това в случая е налице. Законосъобразно в преценката си за субективните измерения на дейността, осъществена от подс.М., първостепенният съд е достигнал до извод, че у същия е бил налице пряк умисъл. В случая поради доказаност на нарочната цел е доказано и прякото умишлено извършване на гореописаните фактически действия, тъй като специалната цел логически предполага доказаност на прекия умисъл.

При изграждане на изводите си относно субективните параметри на деянието, извършено от подс.М. съдът правилно е съобразил данните от изготвената по делото комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, които не разкриват причини и не очертават психични състояния на подсъдимия, водещи до неговата невменяемост.

Проведеното за целите на назначената по делото комплексна експертиза психиатрично и психологично експертно освидетелстване на подсъдимия М. /спр. л.70-82 от ДП/ е видно, че не разкрива същият да е страдал или да страда /към момента на изследването/ от продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието, от психично заболяване, зависимост или прояви на психотично състояние. Възприето е в експертизата, че към датата на

инкриминираната дейтелност подс.М. е разбрал свойството и значението на извършеното и е можел да ръководи постъпките си. Потвърдена е също от обсъжданата експертиза и годността на подс.М. да участва в наказателното производство, като дава достоверни обяснения за фактите от действителността, имащи значение за делото, както и в случай на признаване на вината му за извършеното престъпление, да търпи наказание лишаване от свобода. На основата на проведеното специализирано изследване експертизата дава също заключение, че при подс.М. се очертава изразен стремеж да обърне вниманието към себе си и своето състояние, преувеличавайки или симулирайки симптоми и оплаквания. Констатиран е ясно изразен пик на скалите Параноя, Шизоидия и Хипомания. Интелектуалният потенциал на М. е определен като съответстващ на нормата за календарната му възраст.

Отчитайки горната експертна оценка на психичното състояние на подсъдимия – към датата на инкриминираното деяние и към момента на освидетелстването му, както и неговия общообразователен и интелектуален капацитет, вярно съдът е приел, че цялостното му поведение в деня на инкриминираната дата, както и действията му, осъществени по отношение на малолетната М. обосновават несъмнен и категоричен извод, че е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е и е искал настъпването на общественотоопасните последици.

Изследвайки данните от справката за съдимост на подс.М., ОС-Бургас правилно е приел, че деянието на последния следва да се квалифицира по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал. 1от НК като извършено при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29 ал.1 б. "а" от НК. Видно от приложената по делото справка за съдимост /спр. л.6 от ДП/, с присъда по НОХД № 967/2013 г. на Районен съд - гр. Бургас, подс.М. е бил осъден на лишаване от свобода за срок от 4 години и 6 месеца за извършено престъпление по чл.149, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, като така наложеното наказание същият е изтърпял на 31.05.2017 г. На основание горните данни, съдът правилно е преценил, че към датата на инкриминираното деяние – 27.03.2021г. петгодишният срок по чл. 30 от НК не е бил изтекъл, което обуславя и квалификация на деянието, извършено от подс.М. по ал.5, т.3 на чл.149 от НК.

Законосъобразно и обосновано решаващият съд е признал подс. М. за

невинен в това, че е на 27.03.2021 г. в гр.Бургас, кв.“Ч.м.“, в дом на ул.“П.“ №12, противозаконно лишил от свобода малолетната М. А.а М., като заключил входната врата, чрез поставянето на райбер от вътрешната страна, и не ѝ позволявал да напусне помещението. Разкритите на основата на доказателствените източници по делото данни, характеризиращи действията на подсъдимия спрямо св.М. М. в рамките на престоя на последната в дома му, не сочат на това същият да е ограничил правото ѝ на свободно придвижване. Проявеното от страна на подсъдимия цялостно поведение, насочено към предразполагане на детето в обстановката в къщата, съдът правилно е оценил като такова, с което той е целял реализиране на намерението си да постигне физическа близост с него, без да го лишава от възможността само да избира къде да се намира и какво да прави – дали да остане в дома му или да се прибере при родителите си. Поради това и като е отчетел също, че доказателствата по делото не установяват същият да е заключил помещението, в което е пребивавал заедно с пострадалата, както и да е препятствал последната във възможността ѝ да напусне жилището му, т.е. да извършва волеви целенасочени действия, съдът вярно е заключил, че обвинението срещу него по чл.142а, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК е недоказано. В конкретния случай оправдателната част на присъдата, не е атакувана от прокурора, поради което и въззивният съд не разполага с правомощия да я измени в тази ѝ част.

Актът на първата инстанция е атакуван пред настоящата инстанция единствено от представляващия подсъдимия М. служебен защитник, като освен оплакванията за незаконосъобразно осъждане, на които въззивният съд отговори по-горе, се навеждат и такива за несправедливост на отмерената санкция. Претендирайки неоснователен отказ на първата инстанция да уважи искането на подсъдимия по чл. 370 ал.1 вр. чл. 371 т.2 от НПК, защитникът поставя искане пред въззивния съд да упражни правомощието си по чл. 337 ал.1 т.1 от НПК и да редуцира наложеното на подсъдимия наказание по правилата на чл. 58а ал.1 от НК.

След като подложи на внимателна преценка атакувания съдебен акт и в санкционната му част, въззивният съд намери следното:

Доводите на защитата, с които се обосновава явна несправедливост на санкцията, наложена на подс.М., както и приложимост в казуса на чл.58а от

НК, са неоснователни.

Съдът изложи вече по-горе съображенията си по оплакването за неправилен отказ на първата инстанция да проведе диференцирана процедура по реда на чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 от НПК, което намери, че е без основание. Ето защо и искането на защитата за определяне на наказание на подсъдимия при условията на чл.58а от НК съгласно указанията, дадени в т. 9 на ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС, не може да бъде уважено.

При обсъждане на въпроса за наказанието, което подсъдимият следва да изтърпи за извършеното престъпление по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр.ал.1 от НК, първоинстанционният съд е съобразил законоустановената наказуемост на това престъпление към датата на неговото извършване, подходил е обективно на събрания доказателствен материал, като е отчетел тежестта на деянието, обществената опасност на личността на дееца, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, взел е предвид подбудите, мотивирали подсъдимия да извърши престъплението, преценил е и всички останали обстоятелства, влияещи върху неговата отговорност и съответно е съобразил изискванията, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК относно постигане целите на наказанието.

Първоинстанционният съд е направил правилна преценка на обществената опасност по принцип на деянието по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал.1 от НК, която обосновано е намерил за завишена, с оглед обществените отношения, които се засягат с него, а именно отношенията, свързани с половата неприкосновеност на личността, с нормалното полово и духовно съзряване на малолетните лица и представата за лична чест и достойнство.

Анализирайки в нарочен план характеристиките на престъпното посегателство с оглед преценката за неговата тежест, съдът по същество е достигнал до правилен извод, че същото не се отличава от обичайните случаи на посегателства от този вид. В тази насока правилно е отчетел естеството, вида и интензитета на реализираните блудствени действия, които се ограничават до физически контакт с детето под формата на целувки по бузата и устните. Същевременно не е пренебрегнал и особените качества на жертвата, която освен, че е в малолетна възраст, се установява, че страда и от лека умствена изостаналост – обстоятелство, което разкрива по-високата степен на уязвимост на детето и поради това завишава обществената опасност на

деянието.

Изследвайки задълбочено данните по делото, носещи информация за личността на подс.М., първоинстанционният съд коректно е констатирал, че същият е с обременено съдебно минало – осъден с присъда по нохд № 967/13г. на РС-Бургас на лишаване от свобода за срок от четири години и шест месеца за извършено престъпление по чл. 149, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК /спр. л. 6 от ДП/. В случая съдът е направил правилна преценка, че това осъждане на подс.М. обуславя по-тежката квалификация на деянието като извършено при условията на опасен рецидив, поради което и допълнителното му отчитане в негативен аспект за подсъдимия е недопустимо – чл.56 от НК. Констатацията обаче, че проявеното криминално поведение на подс.М., предмет на настоящото наказателно производство, е сходно по вид и характеристики с дейността, за която същият е бил признат за виновен и осъден с цитираната присъда, съдът правилно е приел, че не може да бъде пренебрегната при оценка на личната обществена опасност на последния. Още повече като се има предвид, че по предходното осъждане М. е търпял ефективно наказание лишаване от свобода /по данни от справката за съдимост, същият е бил освободен от затвора на 31.05.2017г./. Очевидно е при тези данни, че предприетата в миналото спрямо подс.М. наказателна репресия, се е оказала неспособна да обезпечи необходимата корекция в поведението на последния, което съдът правилно е отчел при отмерване на тежестта на санкцията.

Правилно като смекчаващо отговорността обстоятелство съдът е отчел направеното от подсъдимия в хода на досъдебното производство частично признание по фактите на обвинението, което на този начален етап на разследване, е спомогнало изясняването на обстоятелствата по делото, независимо от последвалата промяна в позицията на подсъдимия в хода на съдебното дирене, явяваща се проява на правото му на защита.

Въззивният съд обаче не може да се съгласи с възприетото от първостепенния съд, че извършеното от подсъдимия деяние макар и сериозно застрашаващо правилното развитие на малолетното дете, не е довело до дълготрайни последици върху психическото му развитие, което е намерил, че следва да се отчете като смекчаващо отговорността обстоятелство. В случая по делото не са налице обективни данни, които да позволят заключението, че

престъпната дейност на подсъдимия не е дала сериозно отражение върху психиката на пострадалата, т.е. че вредните последици от деянието не са със сериозна тежест. Предвид, че подобно изследване не е провеждано за целите на процеса, не може и да се приеме, че извършеното посегателство върху половата ѝ неприкосновеност не е предпоставило негативни промени в цялостната личностна структура на детето. Травмиращите преживявания, през които пострадалата е преминала в резултат на престъпните действия на подсъдимия, несъмнено ще оставят отпечатък в съзнанието ѝ, като бъдещите последици върху психичното ѝ функциониране и реализацията ѝ като личност, само могат да се предполагат към момента. Ето защо и настоящият състав намира, че първата инстанция не е имала основание да отчита последиците от деянието като такива, благоприятстващи правното положение на подсъдимия.

Законосъобразна се явява преценката на съда, че смекчаващите отговорността обстоятелства не удовлетворяват предявените от законодателя изисквания за многобройност или изключителност, като не може да бъде направен също и извод за несъразмерна тежест на най-лекото визирано в особената материалноправна норма наказание. Поради това и основателно ОС-Бургас не е приложил чл.55 от НК, а е определил наказание на подсъдимия за посоченото престъпление при условията на чл.54 от НК. При предвиденото в закона наказание за престъплението по чл. 149, ал. 5, т. 3, вр. ал.1 от НК – лишаване от свобода от пет до двадесет години, ОС-Бургас е определил на подс.М. при условията на чл.54 от НК наказание от 5 години и 6 месеца, което е в близост до законовия минимум. Отчитайки така проявения толеранс от съда към подсъдимия, въззивната инстанция не намери основание за следващо редуциране размера на наложеното му наказание, каквото искане се поставя от защитата. Това в случая би довело до явното му несъответствие със степента на обществената опасност на извършеното и личната обществена опасност на дееца. Освен това всяко по-ниско от определеното с присъдата на ОС-Бургас наказание не би оказало необходимото предупредително, поправително и възпитателно въздействие върху подсъдимия, както и не би допринесло за постигане на поставените от чл.36 от НК цели на генералната превенция спрямо останалите членове на обществото.

Правилно съдът е приел, че определеното наказание следва да се изтърпи ефективно, тъй като не са налице законовите условия за прилагане

разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК. Законосъобразно е определен и първоначалният режим за изтърпяване на наказанието – „строг“ на основание чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС.

С оглед на постановената осъдителна присъда, правилно съдът е присъдил в тежест на подсъдимия М. направените по делото разноси, указвайки да бъдат заплатени по сметка на органа, който ги е направил, а именно сума в размер на 5 300,55 лева – по сметка на ОД-МВР-Бургас и сума в размер на 240,00 лева, по сметка на ОС-Бургас.

Липсват основания за изменяване на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото.

По гореизложените съображения настоящата инстанция намира, че присъдата на Окръжен съд - Бургас следва да се потвърди изцяло, като обоснована, законосъобразна и справедлива.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 14/07.04.2022 год., постановена по НОХД № 1245/2021 год. по описа на Окръжен съд-Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____